

Christian Skeel og Lars Bukdahl

NÆRBILLEDER

LARS LABYRINTLØS I

Lars Labyrintløs havde kun ét ønske i denne verden, og det var at få adgang til den labyrint, der var hans. Hver dag, når han gik i skole, forsøgte han af alle kræfter at fare vild, valgte de fjerneste, mest ukendte sidegader, overgav sig med et smil til kloakkens bælgmørke, men intet hjalp og intet virkede: hver omvej var endnu en genvej, endnu en endnu bedre omvej, til sidst var han nede på at bruge sølle to minutter på at komme i skole. Om natten håbede han og atter håbede han, at i det mindste drømmene ville føre ham på vildspor, men de gjorde fanden gjorde de, de førte ham uden svinkeærinder, uden dikkedarer, uden VIDERE, lige i favnen på søde piger og skræmmende monstre, the usual suspects. Lars Labyrintløs var 12 år og labyrintløs og alvorligt bekymret: Skulle det aldrig betimes ham at stå ansigt til ansigt med en genuin blindgyde og lost ikke vide sine levende råd? Var han blot født Ikaros og ikke Lars Labyrintløs, så ville han høfligt have takket nej, da hans far, Dædalus, stod dér hin skæbnesvangre morgen med vingerne under armen. Han ville med lethed have løbet fra ham nede i labyrinten og lykkeligt labyrintfuld forblevet pist VÆK.

Fortsættes lige ud →

Dokumentation I: "In Breughels Icarus, for instance, how everything turns away/ Quite leisurely from the disaster, the ploughman may/ Have heard the splash, the forsaken cry,/ But for him it was not an important failure; the sun shone/ As it had to on the white legs disappearing into the green/ Water; and the expensive delicate ship that just have seen/ something amazing, a boy falling out of the sky,/ Had somewhere to go to and sailed calmly on." Auden, 1940.

uden titel 178 cm x 195,5 cm, olie på lærred

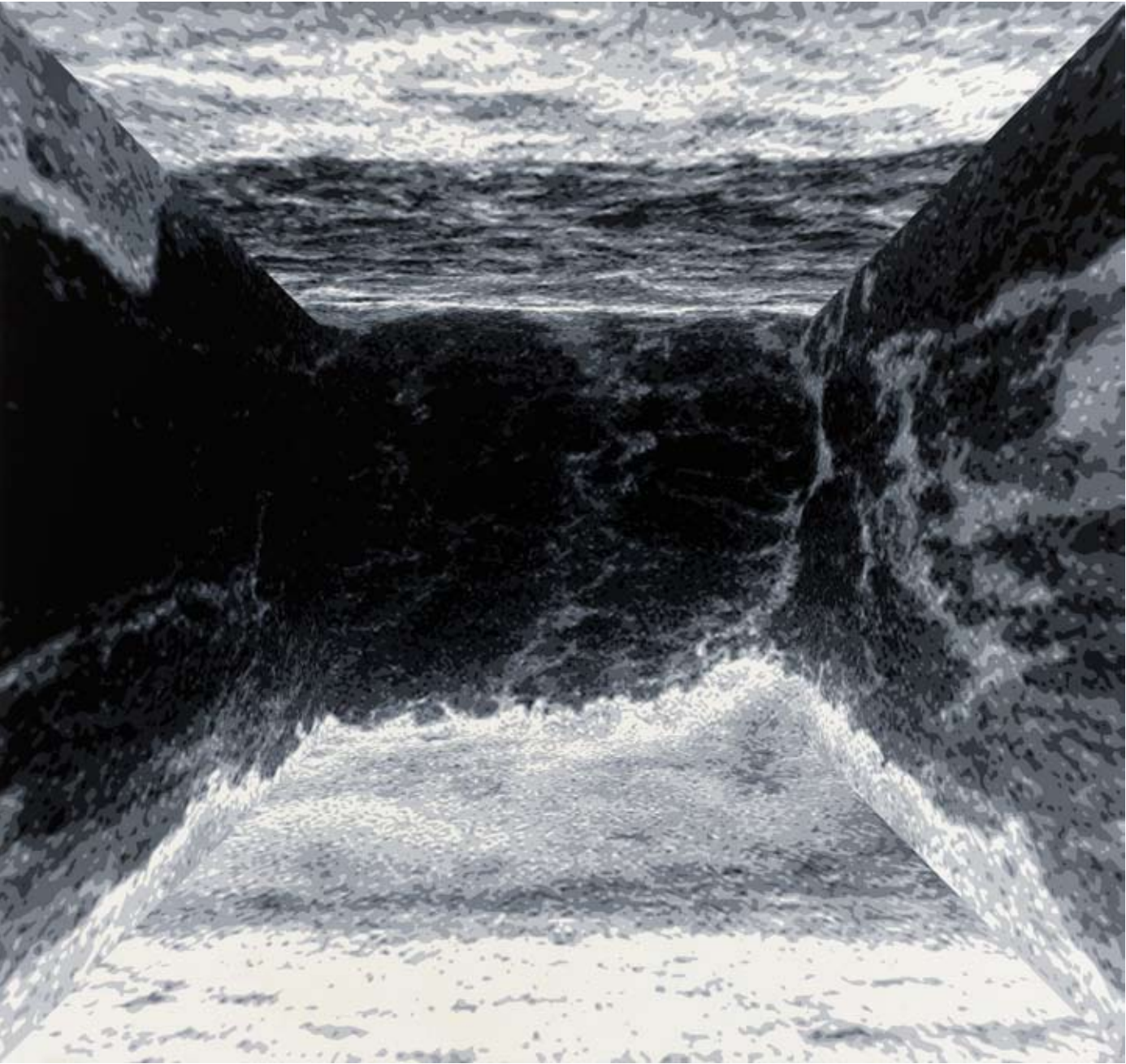

LARS LABYRINTLØS II

Lars Labyrintløs klagede sin nød til klassekammeraten René: Jeg vil finde min labyrint, men det nægter at lykkes! Hvor gemmer de sig, labyrinterne, i denne snorlige verden? Kom hjem til mig efter skole, sagde René, der var en lille, venlig fyr med blå øjne og bowlerhat, mit værelse er en ægte labyrint. Lars Labyrintløs nærrede atter håb og ventede utålmodigt på, at skoledagen tog ende. Og ikke så snart havde det ringet ud, før han formelig skubbede René ud på skolestien og i rasende fart jagede mod det René'ske hjem, der viste sig at være én ud af 1200 lejligheder i en omhyggeligt moderniseret lejekaserne. Da René omsider åbnede døren til sit værelse, lignede det umiddelbart et helt almindeligt 12-årigt drengeværelse. Bortset fra, at der på alting sad små, gule post-it-mærkater. På stolen stod der, at den ikke var en tuba. På stearinlysene stod der, at de ikke var slanger. På tennisskoene stod der, at de ikke var fødder. På piben stod der, at den ikke var et maleri. På trommesættet stod der, at det ikke var en ildebrand. På computeren stod der, at den ikke var enebærbusk. På lavalampen stod der, at den ikke var en simpel popsang. På akvariet stod der, at det ikke var en lyttecentral. På skrivebordet stod der, at det ikke var en sportsvogn. På vinduet stod der, at det ikke var et vækkeur. På I-pod'en stod der, at den ikke var en tåre. Når jeg er kommet ind, kan jeg ikke finde ud, sagde René smådesperat, det er en ægte labyrint, se selv, er du ikke rar at overtage den? Nej tak, sagde Lars Labyrintløs, det er ikke en labyrint for mig.

Fortsættes lige ud →

Dokumentation II: "Ceci n'est pas une pipe." Magritte, 1928-29.

uden titel 178 cm x 189 cm, olie på lærred

LARS LABYRINTLØS III

Lars Labyrintløs klagede sin nød til klassekammeraten Franz: Jeg vil finde min labyrint, men det nægter at lykkes! Hvor gemmer de sig, labyrinterne, i denne snorlige verden? Kom hjem til mig efter skole, sagde Franz, der var en tynd, nervøs fyr med stikkende øjne og sort brillantehår, mit værelse er en ægte labyrint. Lars Labyrintløs nærrede atter håb og ventede utålmodigt på, at skoledagen tog ende. Og ikke så snart havde det ringet ud, før han formelig skubbede Franz ud på skolestien og i rasende fart jagede mod det Franz'ske hjem, der viste sig at være en stor og grå, nartionalbanklignende monolit. Da Franz omsider åbnede døren til sit værelse, lignede det umiddelbart et helt almindeligt 12-årigt drengeværelse. Bortset fra, at gulvet myldrede med biller så store som puddelhunde, der ideligt smed A4-ark i vejret og greb dem igen med kindbakkerne; i al hast læste de papiret – eller syntes at læse papiret - og nikkede ivrigt, før de smed det i vejret igen, og det var hver gang ikke til at se, om det var deres eget papir eller en andens, de greb igen med kindbakkerne, men alt tydede flimrende på, at der var flere papirer i luften end biller på gulvet. Med en træt mine bøjede Franz sig ned og greb et papir og læste det langsomt og rystede på hovedet og smed det i vejret og greb et andet stykke papir eller måske det samme og læste det langsomt og rystede på hovedet osv. Lars Labyrintløs læste over skulderen på Franz, at der på det første papir bare stod: SLUT! Og det gjorde der også på det andet og det tredje og det fjerde osv. Når jeg er kommet ind, kan jeg ikke finde ud, sagde Franz smådesperat, det er en ægte labyrint, se selv, er du ikke rar at overtage den? Nej tak, sagde Lars Labyrintløs, det er ikke en labyrint for mig.

Fortsættes lige ud →

Dokumentation III: "Nogen måtte have bagtalt Josef K., thi uden at han vidste af at have gjort noget ondt, blev han en morgen arresteret." Kafka, 1914-15 (oversat af Øhrgaard).

uden titel 178 cm x 178 cm, olie på lærred

LARS LABYRINTLØS IV

Lars Labyrintløs klagede sin nød til klassekammeraten David: Jeg vil finde min labyrint, men det nægter at lykkes! Hvor gemmer de sig, labyrinterne, i denne snorlige verden? Kom hjem til mig efter skole, sagde David, der var en adræt, troskyldig fyr med store øjne og Elvis-frisure, mit værelse er en ægte labyrint. Lars Labyrintløs nærrede atter håb og ventede utålmodigt på, at skoledagen tog ende. Og ikke så snart havde det ringet ud, før han formelig skubbende David ud på skolestien og i rasende fart jagede mod det David'ske hjem, der viste sig at være en papirtynd bungalow svævende ti cm over den skriggrønne græsplæne. Da David omsider åbnede døren til sit værelse, lignede det umiddelbart et helt almindeligt 12-årigt drengeværelse. Bortset fra, at der straks gik et tykt teatertæppe af rødt fløjel ned mellem David og Lars Labyrintløs. Fra den anden side råbte David med Lars Labyrintløs' stemme: HVOR ER DU, DAVID? Og Lars Labyrintløs svarede med Davids stemme: JEG ER LIGE HER PÅ DEN ANDEN SIDE, LARS LABYRINTLØS. Lars Labyrintløs så ned af sig selv, han havde Davids spritnye spejdertøj på, og hans mærkede efter på sit ansigt: det var Davids troskyldige, og på sit hår: det var Davids anderumpe. JEG ER BLEVET TIL DIG, råbte David fra den anden side med Lars Labyrintløs' stemme. Når jeg er kommet ind, kan jeg ikke finde ud, sagde Lars Labyrintløs smådesperat med Davids stemme, det er en ægte labyrint, se selv, er du ikke rar at overtage den? Nej tak, sagde Lars Labyrintløs fra den anden side med Davids stemme, det er ikke en labyrint for mig.

Fortsættes lige ud →

Dokumentation IV: "THE BOX AND THE KEY/ I don't have a clue what those are." Lynch, 2006

uden titel 178 cm x 178 cm, olie på lærred

LARS LABYRINTLØS V

Lars Labyrintløs klagede sin nød til klassekammeraten Svend Åge: Jeg vil finde min labyrint, men det nægter at lykkes! Hvor gemmer de sig, labyrinterne, i denne snorlige verden? Kom hjem til mig efter skole, sagde Svend Åge, der var en rastløs, affabel fyr med hår i hele hovedet, mit værelse er en ægte labyrint. Lars Labyrintløs nærrede atter håb og ventede utålmodigt på, at skoledagen tog ende. Og ikke så snart havde det ringet ud, før han formelig skubbede Svend Åge ud på skolestien og i rasende fart jagede mod det Svend Åge'ske hjem, der viste sig at være en nøjagtig kopi af rådhusårnet i Århus 1:12, bare vendt på hovedet. Da Svend Åge omsider åbnede døren til sit værelse, lignede det umiddelbart et helt almindeligt 12-årigt drengeværelse. Bortset fra, at der ikke var nogen endevæg: Der var en gang. Og for enden af den gang var der en årgang. Og for enden af den gang var der en overgang. Og for enden af den gang var der en kavalergang. Og for enden af den var der en tilgang. Og for enden af den gang var der en indgang. Og for enden af den gang var der en løngang. Og for enden af den gang var der en rundgang. Og for enden af den gang var der en ordentlig omgang. Og for enden af den gang var solopgangen. Og for enden af den gang var der en undergang. Og for enden af den gang var der en gangsterrapper, og det var Svend Åge, lige de kritiske fem år ældre. Når jeg er kommet ind, kan jeg ikke finde ud, rappede Svend Åge smådesperat, det er en ægte labyrint, se selv, er du ikke rar at overtage den? Nej tak, sagde Lars Labyrintløs, det er ikke en labyrint for mig.

Fortsættes lige ud →

Dokumentation V: ”Man kan ikke bevise alt det der er at bevise. Hvis man kunne, var der ikke mere at bevise af det der er at bevise. Man måtte da bevise det der ikke er til at bevise. Det kan man ikke. Hvilket skulle bevises.” Madsen, 1967.

uden titel 178 cm x 178 cm, olie på lærred

LARS LABYRINTLØS VI

Lars Labyrintløs klagede sin nød til klassekammeraten Jorge Luis: Jeg vil finde min labyrint, men det nægter at lykkes! Hvor gemmer de sig, labyrinterne, i denne snorlige verden? Kom hjem til mig efter skole, sagde Jorge Luis, der var en forgrublet, distræt fyr med panderynker og fjerne øjne, mit værelse er en ægte labyrint. Lars Labyrintløs nærrede atter håb og ventede utålmodigt på, at skoledagen tog ende. Og ikke så snart havde det ringet ud, før han formelig skubbede Jorge Luis ud på skolestien og i rasende fart jagede mod det Jorge Luis'ske hjem, der viste sig at være et hemmeligt, 12 gange større anneks til det lokale folkebibliotek. Da Jorge Luis omsider åbnede døren til sit værelse, lignede det umiddelbart et helt almindeligt 12-årigt drengeværelse. Bortset fra, at Jorge Luis' tøjtiger var levende og lå på sengen og talte sine striber, og da den nåede til den tolvte og sidste stribe, reproduceredes tigreren spillevende i Lars Labyrintløs' og Jorge Luis' bevidstheder, der nemlig var lige gennemskuelige, og begyndte at tælle sine striber. Det samme gjorde i samme nu den nye, lidt mindre tiger, der samtidig var dukket op på sengen, i munden på den gamle tiger, og da den ene og den anden og den tredje tiger nåede til den tolvte og sidste stribe, reproduceredes den nye, lidt mindre tiger spillevende i Jorge Luis' og Lars Labyrintløs' bevidstheder og begyndte i munden på den gamle tiger at tælle sine striber. Det samme gjorde den nye, lidt mindre tiger, der samtidig var dukket op på sengen, i munden på de to gamle tigre, og da den ene og den anden og den tredje og den fjerde og femte tiger var nået til tolv etc. Når jeg er kommet ind, kan jeg ikke finde ud, sagde Jorge Luis smådesperat, det er en ægte labyrint, se selv, er du ikke rar at overtage den? Nej tak, sagde Lars Labyrintløs, det er ikke en labyrint for mig.

Fortsættes lige ud →

Dokumentation VI: "Når alle jordens mennesker dag og nat tænker på Zahir, hvad vil da være drøm og hvad virkelighed, jorden eller Zahir?" Borges, 1957 (oversat af Harder).

uden titel 178 cm x 178 cm, olie på lærred

LARS LABYRINTLØS VII

Lars Labyrintløs klagede sin nød til klassekammeraten Stanley: Jeg vil finde min labyrint, men det nægter at lykkes! Hvor gemmer de sig, labyrinterne, i denne snorlige verden? Kom hjem til mig efter skole, sagde Stanley, der var en sky, intens fyr med blodstænket bowlerhat og malede øjne, mit værelse er en ægte labyrint. Lars Labyrintløs nærrede atter håb og ventede utålmodigt på, at skoledagen tog ende. Og ikke så snart havde det ringet ud, før han formelig skubbede Stanley ud på skolestien og i rasende fart jagede mod det Stanley'ske hjem, der viste sig at være et udbombet beskyttelsesrum illumineret af lyskroner. Da Stanley omsider åbnede døren til sit værelse, lignede det umiddelbart et helt almindeligt 12-årigt drengeværelse. Bortset fra at det sneede, og det sneede både i værelset og i Lars Labyrintløs og Stanley, der nemlig var lige gennemskuelige. Og det sneede hurtigt, snart var både værelset og Lars Labyrintløs og Stanley fyldt til randen med sne, men det sneede videre, og sneen i værelset og i Lars Labyrintløs og Stanley blev mere og mere koncentreret. Men det sneede videre og videre, og snart var sneen lige så hvid som det rene ingenting. Og nu kunne Lars Labyrintløs og Stanley pludselig bevæge sig igen, eller rettere de kunne ikke bevæge sig selv, de kunne bevæge sneen udenom og indeni, men de kunne ikke bevæge den nogen steder hen, bare rundt og rundt og rundt, udenom og indeni. Når jeg er kommet ind, kan jeg ikke finde ud, sagde Stanley-sneen smådesperat, det er en ægte labyrint, se selv, er du ikke rar at overtage den? Nej tak, sagde Lars Labyrintløs-sneen, det er ikke en labyrint for mig.

Fortsættes lige ud →

Dokumentation VII: "ALL WORK AND NO PLAY MAKES JACK A DULL BOY. ALL WORK AND NO PLAY MAKES JACK A DULL BOY." Osv. Kubrick/King, 1980/1977.

uden titel 178 cm x 174,5 cm, olie på lærred

LARS LABYRINTLØS VIII

Lars Labyrintløs klagede sin nød til klassekammeraten Max: Jeg vil finde min labyrint, men det nægter at lykkes! Hvor gemmer de sig, labyrinterne, i denne snorlige verden? Kom hjem til mig efter skole, sagde Max, der var en kantet, drømmende fyr med ørnenæse og kridhvidt hår, mit værelse er en ægte labyrint. Lars Labyrintløs nærrede atter håb og ventede utålmodigt på, at skoledagen tog ende. Og ikke så snart havde det ringet ud, før han formelig skubbede Max ud på skolestien og i rasende fart jagede mod det Max'ske hjem, der viste sig at være en udstoppet, indisk elefant med skorsten og skydeskår. Da Max omsider åbnede døren til sit værelse, lignede det umiddelbart et helt almindeligt 12-årigt drengeværelse. Bortset fra, at det faktisk var én stor saks bestående af udklippede værelsesdele. De var nemlig ikke klippet i stykker, de enkelte værelsesdele, de var klippet UD, ud af værelset, så de kunne være en del af den store saks, der nu helt klart gik efter at klippe Lars Labyrintløs og Max ud af billedet og ind i saksen. Og KLIP, KLIP, det gjorde den så bare! Og det var ikke fordi, det gjorde den store forskel: Lars Labyrintløs og Max stod placeret det nøjagtig samme sted og kunne sagtens både tale og bevæge sig, men det gjorde den lille, altafgørende forskel, at de var en del af saksen, som nu begyndte at klippe sig selv ud, ud af elefant-huset, ud af byen, ud af landet, ud af kontinentet, ud af jordkloden, ud af solsystemet, ud af mælkevejen, ud af universet, ud af intetheden etc. Når jeg er kommet ind, kan jeg ikke finde ud, sagde Max smådesperat, det er en ægte labyrint, se selv, er du ikke rar at overtage den? Nej tak, sagde Lars Labyrintløs, det er ikke en labyrint for mig.

Fortsættes lige ud →

Dokumentation VIII: ”Jeg tror det øjeblik er nær, hvor det ved en proces af paranoisk og aktiv karakter vil være muligt (samtidig med automatismen og andre passive tilstande) at systematisere sammenblandinger og bidrage til den fuldstændige diskreditering af den reelle verden.” Ernst, 1936 (oversat af Sonne).

uden titel 178 cm x 178 cm, olie på lærred

LARS LABYRINTLØS IX

Lars Labyrintløs klagede sin nød til klassekammeraten Inger: Jeg vil finde min labyrint, men det nægter at lykkes! Hvor gemmer de sig, labyrinterne, i denne snorlige verden? Kom hjem til mig efter skole, sagde Inger, der var en tyst, finurlig pige med et øje på hver finger, mit værelse er en ægte labyrint. Lars Labyrintløs nærrede atter håb og ventede utålmodigt på, at skoledagen tog ende. Og ikke så snart havde det ringet ud, før han formelig skubbede Inger ud på skolestien og i rasende fart jagede mod det Inger'ske hjem, der viste sig at være et rødmende ahornblad. Da Inger omsider åbnede døren til sit værelse, lignede det umiddelbart et helt almindeligt 12-årigt pigeværelse. Bortset fra, at det stod i alfabetisk orden, og det lige meget hvilken vinkel, man betragtede det fra: Arkiv (over ikke-menneskelige forelskelser), betydningsspidser (digital)), chokoladeblæk (til kærestebreve), dronte (udstoppet, men fuld af tanker), elektricitet (i dråbeform), frø (kysset, men lykkeligt uforvandlet), glosuppe (kogende), hallo (syngende), Inger (hende selv), juletræ (gult), kriminel fortid (æbleskud), Lars Labyrintløs (ham selv), mumlevaluta (hviskepenge), nul (navle), overskudsdeling (bibliotek), pjat (i hele håret), quiche (med 16 lys), rose (rød-og-hvid-ternet), seddelpresse (i dukkehuset), tå (en ekstra), undtagelsestilstand (nu), vaskekladde (principielt støv), Wonder Polish (spejlrens), X (ubekendt), ynde (bogstaveligt talt), Zara (aflyst mellemnavn), æble (æble), ølblæk (til festsange), åndenød (i en nøddeskal). Når jeg er kommet ind, kan jeg ikke finde ud, sagde Inger smådesperat, det er en ægte labyrint, se selv, er du ikke rar at overtage den? Nej tak, sagde Lars Labyrintløs, det er ikke en labyrint for mig.

Fortsættes lige ud →

Dokumentation IX: ”alfabeterne findes// alfabeternes regn// regnen der siler// nåden lyset// stjernernes stenenes/ mellemrum og former// flodernes løb/ og sindets bevægelser”. Christensen, 1981.

uden titel 178 cm x 189,5 cm, olie på lærred

LARS LABYRINTLØS X

Lars Labyrintløs klagede sin nød til klassekammeraten Per: Jeg vil finde min labyrint, men det nægter at lykkes! Hvor gemmer de sig, labyrinterne, i denne snorlige verden? Kom hjem til mig efter skole, sagde Per, der var en klog, fnisende fyr med æggehoved og kosteskæg, mit værelse er en ægte labyrint. Lars Labyrintløs nærrede atter håb og ventede utålmodigt på, at skoledagen tog ende. Og ikke så snart havde det ringet ud, før han formelig skubbede Per ud på skolestien og i rasende fart jagede mod det Per'ske hjem, der viste sig at ligge helt ovre i det mørkeblå Jylland; Per fløj hver dag i skole i PET's usynligste helikopter. Da Per omsider åbnede døren til sit værelse, lignede det umiddelbart et helt almindeligt 12-årigt drengeværelse. Bortset fra, at pæren i kontorlampen var udskiftet med et æg. Og da Per skrabede på ægget, blev lyset tændt. Når jeg er kommet ind, kan jeg ikke finde ud, sagde Per smådesperat, det er en ægte labyrint, se selv, er du ikke rar at overtage den? Nej tak, sagde Lars Labyrintløs, det er ikke en labyrint for mig.

Fortsættes lige ud →

Dokumentation X: "Næppe nævnt i sprøde gange/ tier den kun halvt hjemfaldne/ i sin forstenings første ord/ anråbt: navn frarøvet navn// af nye fødslers råb til deres/ gåders henfald i hans stemme/ besvangrer den med andre/ blindgyders holdbare skrig/ og fra sit spor i luften/ et nyt bogstaveligt forlis/ peger mod en tavs og stadig mere kompliceret nellike". Højholt, 1978.

uden titel 178 cm x 178 cm, olie på lærred

LARS LABYRINTLØS XI

Lars Labyrintløs klagede sin nød til klassekammeraten Mauritz: Jeg vil finde min labyrint, men det nægter at lykkes! Hvor gemmer de sig, labyrinterne, i denne snorlige verden? Kom hjem til mig efter skole, sagde Mauritz, der var en duknakket, irritabel fyr med solbriller og fipskæg, mit værelse er en ægte labyrint. Lars Labyrintløs nærrede atter håb og ventede utålmodigt på, at skoledagen tog ende. Og ikke så snart havde det ringet ud, før han formelig skubbede Mauritz ud på skolestien og i rasende fart jagede mod det Mauritz'ske hjem, der viste sig at være en optisk illusion, som reklamerede for en ny sherry. Da Mauritz omsider åbnede døren til sit værelse, lignede det umiddelbart et helt almindeligt 12-årigt drengeværelse. Bortset fra, at det med al ønskelig tydelighed var umuligt at finde rundt. Hvis man nærmede sig skrivebordet, stod man i næste øjeblik på loftet med håret ned i printereren. Hvis man satte sig på sækkestolen, ville hovedet med et rabalder ryge ud af vinduet. Hvis man lagde sig på sengen, endte man under skrivebordet i en særdeles ukomfortabel stilling. Hvis man gik op ad en af de mange stiger og trapper, gik man ned ad en af de mange stiger og trapper. Og derfor gjorde Lars Labyrintløs ingen af delene, og det gjorde Mauritz heller ikke, de stod bare dér i døråbningen og kiggede modløst på det kringledede tivoli, der var Mauritz' værelse. Når jeg er kommet ind, kan jeg ikke finde ud, sagde Mauritz smådesperat, det er en ægte labyrint, se selv, er du ikke rar at overtage den? Nej tak, sagde Lars Labyrintløs, det er ikke en labyrint for mig.

Fortsættes lige ud →

Dokumentation XI: ”Ik speel en vermoeiend spel” (jeg spiller et trættende spil). Escher.

uden titel 178 cm x 163,5 cm, olie på lærred

LARS LABYRINTLØS XII

Midt på skolestien stod en køn, snurrig pige med blondt hår og smalle røntgen-øjne og legede med et garnnøgle. Fingerfærdigt behandlede hun den som en yoyo, kastede den spindende op og ned og rundt og rundt. Så opslugt var hun af sine kattekunster, at hun ikke opdagede Lars Labyrintløs, før han stod ved siden af hende og spurgte om hendes navn. ARIADNE, råbte hun forskrækket og mistede kontrollen over garnnøglen. Zigzaggende angreb den Lars Labyrintløs og vikled ham effektivt ind, vejrede et øjeblik, vendte sig mod Ariadne og gav hvirvlende hende samme tur. Og nu stod de dér, Lars Labyrintløs og Ariadne, i én tæt indvikling og snurrede i deres hoveder – og hjerter, for den gensidige sympati var åbenlys.

SLUT

Dokumentation XII: "Mere tråd!"
Theseus, ca. 1900 f.kr..

Deborah Kerr, 9 stk. 60 cm x 45 cm, olie på lærred

Christian Skeel, f. 1956. Billedkunstner og komponist. Fra 1984 har han samarbejdet med Morten Skriver om bl.a. installationer, bøger og film. Eksempelvis duftinstallationen Babylon, 1996 (Kiasma, Museum of Contemporary Art, Finland), videoinstallationen Split Second (Esbjerg Kunstmuseum), Trapholt Eksperimentet (Trapholt og Stockholm), Civilisation (Ny Carlsberg Glyptotek) og senest Interferens (Esbjerg Kunstmuseum). Har samarbejdet med digteren Morti Vizki siden 1983. De har bl.a lavet bøgerne Rejsebog, Vej og Den usynlige Dreng sammen. Som komponist har han bl.a. udgivet CDerne Music for Eyes og Miniatures (begge komponeret i samarbejde med Kenneth Knudsen), Metropolitan Suide (komponeret i samarbejde med Martin Hall), Samlede Kompositioner (komponeret i samarbejde med Morti Vizki) og Short Pieces. Er tilknyttet galleri Tom Christoffersen hvor han har udstillet i de senere år.

Lars Bukdahl, f. 1968. Digter og kritiker. Anmelder på Weekendavisen siden 1996. Redaktør af lyriktidsskriftet Hvedekorn fra 2008. Folkelig foredragsholder og flittig bidrager til antologier og tidsskrifter. Debut 1987 med digtsamlingen Readymade!, flere digtsamlinger, et par romaner og et par børnebøger. Senest udkom det litterære portræt Læberne sproges. Hokus Pokus F.P. Jac, 2005, og digtsamlingen Go-Go! Readymade 2-3, 2006. Tekster til tegninger af Lars Nørgård i Larslars, 2005, og Den store tegnebog, 2006.

Publiceret i anledning af udstillingen
Nærbilleder / Christian Skeel
14. januar - 9. februar
Galleri Tom Christoffersen

Tekst: Lars Bukdahl
Billeder: Christian Skeel

Redaktion: Magnus Thorø Clausen

Foto: Anders Sune Berg

Layout: Michael Jensen

Tryk: Narayana Press

Oplag: 800

© 2008 Christian Skeel, Lars Bukdahl & Galleri Tom Christoffersen

ISBN 978-87-91685-08-8

Udstillingen er støttet af Kunststyrelsen

Galleri Tom Christoffersen
Skindergade 5 | DK-1159 København | tlf +45 3391 7610 | tlf +45 2637 7210
galleri@tomchristoffersen.dk | www.tomchristoffersen.dk

Lars Labyrintløs havde kun ét ønske i denne verden, og det var at få adgang til den labyrint, der var hans. Hver dag, når han gik i skole, forsøgte han af alle kræfter at fare vild, valgte de fjerneste, mest ukendte sidegader, overgav sig med et smil til kloakkens bælgmørke, men intet hjalp og intet virkede: hver omvej var endnu en genvej, endnu en endnu bedre omvej, til sidst var han nede på at bruge sølle to minutter på at komme i skole. Om natten håbede han og atter håbede han, at i det mindste drømmene ville føre ham på vildspor, men de gjorde fanden gjorde de, de førte ham uden svinkeærinder, uden dikkedarer, uden VIDERE, lige i favnen på søde piger og skræmmende monstre, the usual suspects. Lars Labyrintløs var 12 år og labyrintløs og alvorligt bekymret: Skulle det aldrig betimes ham at stå ansigt til ansigt med en genuin blindgyde og lost ikke vide sine levende råd? Var han blot født Ikaros og ikke Lars Labyrintløs, så ville han høfligt have takket nej, da hans far, Dædalus, stod dér hin skæbnesvangre morgen med vingerne under armen. Han ville med lethed have løbet fra ham nede i labyrinten og lykkeligt labyrintfuld forblevet pist VÆK.

ISBN 978-87-91685-08-8

Christian Skeel / malerier

Lars Bukdahl / tekst